

fælde urimelig beskyttelse. Dels kan ansøger i stedet vælge at anvende EF-varemærkesystemet og derigennem få registreret sit mærke med gyldighed for Danmark.

Det må forventes, at direktoratets sagsbehandling gradvist vil blive ændret, så den bringes på linie med den praksis, der følges af Harmoniseringskontoret (EF-varemærkemyndigheden) og af varemærkemyndighederne i bl.a. Frankrig og Østrig samt af Beneluxlandenes fælles varemærkemyndighed. I disse systemer undersøges de absolutte registreringsbetingelser, herunder om et ansøgt mærke har særpræg eller er vildledende. Det undersøges også, om der findes eksisterende ansøgte eller registrerede varemærker, som et ansøgt mærke kan være forveksleligt med. Ansøgeren bliver underrettet om resultatet, men kan herefter selv beslutte, om mærket skal registreres, eller om undersøgelsesresultatet giver anledning til at ændre ansøgningen, at trække den tilbage, eller at søge at få en aftale i stand med indehaverne af de eksisterende varemærker.

En overgang til et lignende system i Danmark vil altså medføre, at en ansøgning ikke vil blive afslået fra Patentdirektoratets side, fordi der findes eksisterende, forvekslelige varemærker. En registrering kan efterfølgende blive ophævet, men det vil være op til indehaverne af de ældre varemærker at gøre deres rettigheder gældende ved at nedlægge indsigelse mod eller begære det yngre mærke ophævet. Som led i den ændrede sagsbehandling vil indehaverne af de ældre varemærker, der bliver nævnt i en søgningsrapport, blive underrettet, hvis det pågældende mærke senere bliver registreret. Herved bliver de gjort opmærksom på, at der er blevet registreret et forveksleligt mærke, som kan være i konflikt med deres mærke. Ved denne fremgangsmåde nyder registrerede varemærker altså fortsat en langt bedre beskyttelse end ikke registrerede. En lignende fremgangsmåde følger Harmoniseringskontoret.

Fastsættelsen af de nærmere regler for Patentdirektoratets sagsbehandling vil som hidtil ske i tæt samarbejde med brugerne, ligesom navnlig de nordiske lande vil blive inddraget i drøftelserne.

2.5. Udpegelse af dansk EF-varemærkedomstol

2.5.1. Retssager om EF-varemærker

Efter Rådets forordning om EF-varemærker (94/40/EF) art. 91 udpeger medlemsstaterne på deres områder det mindst mulige antal nationale retter i første og anden instans – de såkaldte EF-varemærkedomstole – som skal varetage de opgaver, der pålægges dem ved forordningen. Udpegningen skal

være sket inden den 14. marts 1997, jf. forordningens art. 91, stk. 2.

Efter varemærkelovens § 43, stk. 4, anlægges sager om nationale varemærkerettigheder ved Sø- og Handelsretten i København, medmindre parterne aftaler andet. Det er derfor naturligt, at Sø- og Handelsretten udpeges som EF-varemærkedomstol i første instans, således at alle sager om varemærker – uanset om der er tale om et nationalt varemærke eller et EF-varemærke – som udgangspunkt skal anlægges ved Sø- og Handelsretten i København. Ved nationale varemærker forstås her såvel de i Danmark registrerede eller ibrugtagne varemærker som internationalt registrerede mærker med gyldighed for Danmark (Madrid-Protokol mærker).

Det følger af retsplejelovens § 368, stk. 3, og § 389, stk. 4, at Sø- og Handelsrettens afgørelser kan indbringes for Højesteret, medmindre andet er bestemt ved lov. I overensstemmelse hermed udpeges Højesteret efter lovforslaget til EF-varemærkedomstol i anden instans.

2.5.2. Nedlæggelse af forbud

Forbud i anledning af krænkelse af et nationalt varemærke nedlægges af fogedretten efter de almindelige regler i retsplejelovens kap. 57. Fogedrettens kendelse kan kæres til vedkommende landsret, jf. retsplejelovens § 650, jf. § 584, stk. 1. Sag om stadfæstelse af forbudet (justifikationssag) anlægges som andre retssager om danske varemærker ved Sø- og Handelsretten i København, jf. ovenfor pkt. 2.5.1.

Forordningen om EF-varemærker indeholder i art. 99 bestemmelser om forbud vedrørende EF-varemærker.

Et forbud vedrørende et EF-varemærke, der efter rekvirentens begæring alene skal gælde i den pågældende medlemsstat, kan efter forordningens art. 99, stk. 1, kræves foretaget af denne stats retslige myndigheder, herunder EF-varemærkedomstolen, selv om en EF-varemærkedomstol i en anden medlemsstat i medfør af forordningen er kompetent til at afgøre selve sagen.

Hvis et forbud vedrørende et EF-varemærke efter rekvirentens begæring skal gælde på enhver medlemsstats område, følger det af forordningens art. 99, stk. 2, at kompetencen til at nedlægge forbud skal henlægges til den ret, der efter art. 91 er udpeget som EF-varemærkedomstol.

Efter lovforslaget skal forbud vedrørende et EF-varemærke, der efter rekvirentens begæring alene skal gælde her i landet, jf. forordningens art. 99, stk. 1, nedlægges af fogedretten. Bestemmelserne om nedlæggelse af forbud vedrørende EF-varemærker i tilfælde, hvor forbudet alene skal gælde her i landet,